Громовик

Григір Тютюнник

Над річкою і лісом засинювалось небо: здалеку-предалеку, погуркуючи та поблискуючи, накочувала гроза. Потемніла вода в річці, зашуміли дерева, заметалися птахи. А бусли лячно замахали крильми то тут, то там по лісових болітцях.

І враз усе стихло. Стогін лісу подався далі й далі від грози. У високості сухо шелеснуло. Синьо спалахнула річка. І ліс осявся синьо. То хмара, чорна і низька, пустила із себе першу стрілу-блискавицю. У надрах хмари зарокотало, спершу неголосно й нестрашно, а далі голосніше й потужніше. І раптом ліс охнув від жаху — так по ньому вдарило згори.

Аж тоді прокинувся в своєму дуплі сич-громовик. Прокинувся, заворушив крильми, видряпався з дупла і пішов по гілці сухого береста вгору та вгору, сонно поводячи сюди-туди головою. Дощ мив йому маленькі гострі вушка, спинку та крила і лоскотав клинчик хвоста. Краплі води котилися по кривому дзьобові і скапували вниз. Сич повів очима в один бік, у другий — ніде ані пташини, ані дрібної миші! — й подумав спогорда й похмуро: "Боягузи!.. Жевжики!"

Блискавиці пролітали йому над самісінькою головою, громами котилися по його спині й розбивались об неї на громенята… Знову вродився вітер, похитнув сича на кінчику гілки, і сич зареготав з нього… "Хохо-хо-хо-о-о-о!" А кігті ще глибше увігналися в дерево. Вітер ще раз спробував похитнути птаха, але не похитнув і подався далі. А сич дивився у спину вітрові та синьо-чорній хмарі й реготав… Йому ще й ще хотілося громів і блискавиць, що жили у хмарі, йому ще й ще хотілося дощової купелі. Але тут визирнуло молоденьке сонечко і сказало сичеві: "Годі! Зась!" Він перестав реготати і, відчувши в очах різь, заплющився.

Він так і до дупла пішов по гілці — заплющений. Перед дуплом, на порозі своєї хижі, сич струснув із себе краплі дощу і повільно, вайлувато побрався на постіль з пір'я та сухого листя.